

Motion till riksdagen 2008/09:U341

av Mikael Oscarsson (kd)

Kristofobi i riksdagens och regeringens utrikesarbete

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att antisemitism, kristofobi och islamofobi måste bekämpas.

Motivering

Genom förföljelserna under hösten 2008 mot kristna i Indien, särskilt delstaten Orissa, har vi åter blivit påmind om hur kristna minoriteter utgör några av de mest förföljda grupperna i världen i dag. Kristna ses i många samhällen som en andra klassens medborgare, och tillmäts inte samma rätt som medborgare och medmänniskor i övrigt att leva ut sin identitet och övertygelse i samhället. Att lagstiftningen skulle ta hänsyn till deras övertygelse är främmande.

Utifrån vårt svenska perspektiv vill många inte ta detta faktum till sig, och agerar dessvärre inte som om det vore sant. Ofta ligger fokus på förföljelsen av andra grupper, som naturligtvis också ska uppmärksammas, men att inte samtidigt agera för de kristna minoriteternas rättigheter kan dessvärre vara utlopp för en kristofobi och intolerans mot personligt troende kristna och deras övertygelse som även existerar i Sverige.

Internationellt sett tar sig denna intolerans långt mer allvarliga uttryck än den gör i Sverige. Förföljelsen i Orissa är bara ett exempel där troende fått sätta livet till på grund av sin kristna övertygelse.

Det sätt varpå intoleransen eskalerar är inte heller okänd, utan beskrivs av Evangelical World Alliance – som arbetar aktivt emot religionsförföljelser i bl.a. Asien och Afrika – på följande sätt:

Förföljelsen har sin linda i massmedial desinformation. I tidningsartiklar, radio- och tv-inslag fråntas minoriteten sitt goda rykte. Påverkade av det första steget är allmänheten inget stöd när förföljelsen går in i sitt andra

Fel! Okänt namn på

steg: diskriminering. De som tillhör minoriteten betraktas alltmer som en andra klassens invånare utan samma legala, sociala, politiska och ekonomiska rättigheter som övriga medborgare. Diskrimineringen är till sin början passiv, men övergår så småningom till att bli aktiv. Det tredje steget innebär öppen förföljelse och kan utövas av stat, polis, militär eller av extrema organisationer, paramilitära grupper och representanter för andra religioner.

I början av förföljelserna i Orissa skrev en kristen: ”Många har förlorat sina hus och tillhörigheter. Tiotusentals kristna har lämnat sina ägodelar och flytt ut i djungeln. De har det svårt utan mat, kläder och tillhörigheter. 40 kristna har hittills mördats enligt pressens rapporter. Det kan finnas många fler. Det vardagliga våldet ökar.” Än har vi dess värre inte facit, men dödstalet befaras ha närmat sig 100 kristna indier.

Förföljelserna mot kristna minoriteter sker i långt fler länder än bara Indien. De är utsatta för förföljelse i hinduiska, muslimska, socialistiska länder etc. Religiös förföljelse är naturligtvis inte heller enbart begränsad till de kristna i flera av dessa nationer.

Det finns inga nationer där det är förknippat med dödsstraff att konvertera från kristendomen till andra religioner, exempelvis hinduism eller islam. Däremot är detta verkligheten för den som konverterar till kristendomen i många länder. I flera av dem är detta till och med sanktionerat av nationell lagstiftning, men det kan också ske på det sätt som varit fallet i Orissa, att myndigheterna inte förmått eller brytt sig om att skydda individer när mobben bragt ett stort antal konvertiter och kristna om livet. Trots detta har utskottet när den behandlar denna fråga tidigare alls inte tagit denna problematik på allvar, utan tvärtom deltagit i osynliggörandet av just de kristna minoriteternas exceptionella utsatthet. Så skriver till exempel utskottet i betänkande 2007/08:UU9 Mänskliga rättigheter i svensk utrikespolitik:

Utskottet har senast i betänkandena 2005/06:UU8 och 2005/06:UU15 behandlat motionsförslag med likartad innebörd. I det sistnämnda betänkandet underströk utskottet att ökad uppmärksamhet måste ägnas skyddet av och åtgärder för att motverka diskriminering av personer som tillhör minoritetsgrupper. Utskottet betonade i sammanhanget att antisemitism och islamofobi måste bekämpas.

Det finns anledning att fråga hur det kommer sig att de minoritetsgrupper som tillhör de allra mest utsatta osynliggörs av det svenska utrikesutskottet på detta sätt, när den kristofobi de utsätts för inte ens nämns i uppräknningen över former av intolerans som ”måste bekämpas”.

Här måste nu en förändring ske inom riksdag och regering vad gäller svensk utrikespolitik. Detta bör riksdagen ge regeringen till känna.

Stockholm den 1 oktober 2008

Mikael Oscarsson (kd)